

Meditacions: Dimecres de l'octava de Pasqua

Reflexió per meditar dimecres de l'octava de Pasqua. Els temes proposats són: els deixebles d'Emmaús surten de Jerusalem; Jesús ens acompanya sempre en el nostre camí; reconèixer Déu en el Pa i en la Paraula.

DOS DEIXEBLES, desanimats i pensatius, tornen a casa al capvespre del diumenge. La tristesa es reflecteix en el caminar cansí. Han

sortit, a mitja tarda, cap al llogaret d'Emmaús. Als seus cors queda l'amargor d'uns somnis trencats. Havien confiat les seves vides al Senyor amb entusiasme, però després dels esdeveniments d'aquells dies la seva esperança havia desaparegut. «Aquella creu hissada al Calvari era el signe més eloqüent d'una derrota que no havien pronosticat»^[1]. Havien cregut en les seves paraules, l'havien seguit pels camins de Galilea i de Judea, però ara pensen que tot s'ha acabat.

Aquell matí havien rebut la notícia que la tomba de Jesús era buida. Ningú sabia on era el seu cos. Algunes dones van dir que era viu, però ells van decidir tancar les orelles a aquest testimoni. En lloc d'animar-se l'un a l'altre per mantenir l'esperança viva, s'han encomanat mútuament el desànim. Han decidit anar-se'n de Jerusalem per oblidar i refer les seves vides,

aquesta vegada sense la il·lusió del Messies i lluny dels altres deixebles. Però aquesta no ha estat una bona idea; la solució a l'amargor difícilment passa per aïllar-se dels altres perquè en el camí de la fe ens necessitem els uns dels altres. Quan l'horitzó és fosc i no trobem solucions adequades, l'esperança dels que tenim a prop ens pot oferir consol. «Si veiéssim que n'hi ha que caminen sense esperança, com els dos d'Emmaús, acostem-nos-hi amb fe —no en nom propi, sinó en nom de Crist—, per assegurar-los que la promesa de Jesús no pot fallar»^[2].

El Senyor sap el que passa en allò més profund d'aquells cors. No deixarà d'intentar trucar a la porta, com ho fa amb cadascun de nosaltres. Crist ressuscitat està esperant el millor moment per caminar al seu costat i per fer-los saber que no els abandonarà mai més.

UN VIATGER misteriós «els aconseguí i es posà a caminar amb ells» (Lc 24, 13-35). Com passa altres vegades, els deixebles no van descobrir inicialment el Ressuscitat, perquè «Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin». Havien estat moltes vegades amb Jesús, potser fins i tot havien estat del grup dels setanta-dos, protagonistes de miracles i esdeveniments extraordinaris. Però ara notaven la seva absència i només veien en el viatger un desconegut anònim. En realitat, Jesús no havia deixat mai d'estar al seu costat.

«M'afiguro l'escena, a entrada de fosc —diu sant Josepmaria—. Bufa una brisa suau. Al voltant, tot de camps amb els sembrats de blat, ja madur, i les velles oliveres, amb els brancatges argentats per la claror tèbia. Jesús, al camí. Senyor, que gran que sou tothora! Però em commoveu quan us abaixeu per

seguir-nos, per cercar-nos, en els nostres tràfecs diaris. Senyor, concediu-nos la ingenuïtat d'esperit, la mirada neta, el cap clar, que permeten d'entendre-us quan veniu sense cap signe extern de la vostra glòria»^[3].

D'alguna manera, «el camí que porta a Emmaús és el camí de tots els cristians, encara més, de tothom»^[4]. I en aquest camí, Jesús és el nostre company de viatge. Certament, en cadascun de nosaltres hi ha una mica d'aquests dos deixebles, perquè som fràgils i de vegades, quan apareixen les dificultats, llisquem cap a un cert desànim. Necessitem revifar, doncs, la certesa que Jesús «sempre és al nostre costat per donar-nos esperança, per encendre el nostre cor i dir-nos: Ves endavant, joestic amb tu»^[5]. Jesús camina amb nosaltres «en els moments més dolorosos, també en els moments més lletjos, també en els moments de

la derrota: allà hi ha el Senyor. I aquesta és la nostra esperança: tirem endavant amb aquesta esperança, perquè Ell és al nostre costat»^[6].

La presència de Déu és, sobretot, saber que sempre som mirats amorosament per ell. No és tant un esforç personal per fer o dir coses, que tampoc no faltarà; però la presència de Déu és, més aviat, aquesta seguretat que el Senyor contempla la nostra vida com ho faria un pare o una mare si pogués viure, cada segon, mirant el seu estimat fill: veient-lo créixer, encoratjant-lo, gaudint de la seva personalitat i de la seva manera de comportar-se amb els altres.

.....

CLEOFÀS i el seu company conversaven del que havien viscut aquests darrers dies, els més

dolorosos de les seves vides. Amb delicadesa, el viatger inicia la conversa: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» (*Lc 24, 17*). Els va deixar parlar de la seva pèrdua i de l'enorme frustració. Quan s'han desfogat, el Senyor «els exposava tots els llocs de les Escriptures que es referien a ell» (*Lc 24, 27*). Les paraules del Déu fet home van fer cremar d'esperança els cors. Els va treure de l'abatiment i de la foscor.

«Queda't amb nosaltres», li van dir, quan Jesús «va fer com si seguís més enllà». Tots dos, sense saber encara amb qui estaven, no volen perdre la seva companyia i li supliquen que no se'n vagi. Jesús es va quedar, va entrar amb ells a casa, es va asseure a taula, «prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava» (*Lc 24, 30*). Així solia fer-ho amb els seus deixebles i així ho havia fet també a l'últim sopar. En aquell

moment es van obrir del tot els seus ulls i el van reconèixer «en la fracció del pa». Potser van descobrir per primera vegada les ferides de les seves mans, cobertes pel mantell. Aleshores, Jesús va desaparèixer de la seva vista, «deixant-los sorpresos davant aquell pa partit, nou signe de la seva presència»^[7].

D'alguna manera, veiem, darrere aquesta escena, la imatge d'una Eucaristia peculiar. A cada Missa, Jesús es fa present per alimentar-nos amb els mateixos aliments que van sadollar la gana dels deixebles d'Emmaús: la seva Paraula i el seu Pa. «També avui podem entrar en diàleg amb Jesús escoltant la seva paraula. També avui, ell parteix el pa per a nosaltres i es lliura a si mateix com el nostre pa»^[8]. D'aquesta manera la nostra fe «no s'alimenta d'idees humanes, sinó de la paraula de Déu i de la seva presència real a l'Eucaristia»^[9], que ens rejoyeneix dia

rere dia en la fe, l'esperança i l'amor. «Jesús es queda. Els ulls se'ns obren com els de Cleofàs i el seu company, quan Crist parteix el pa; i encara que Ell torni a desaparèixer de la nostra vista, també serem capaços de reprendre la marxa —es va fent fosc—, per parlar d'Ell als altres, perquè tanta alegria no cap en un sol pit»^[10].

Demanam a Maria que, vivint amb l'oïda atenta mentre el Senyor ens parla pel camí, sapiguem reconèixer el seu Fill a l'esdevenir de cada dia i a l'Eucaristia.

---

[1] Francesc, Audiència general, 24-V-2017.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 316.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 313.

[4] Benet XVI, *Regina Coeli*, 6-IV-2008.

[5] Francesc, Audiència general, 24-V-2017.

[6] Ibid.

[7] Benet XVI, *Regina Coeli*, 6-IV-2008.

[8] Ibid.

[9] Ibid.

[10] Sant Josep maria, *Amics de Déu*,
núm. 314.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dimecres-de-loctava-de-pasqua/
\(01/04/2026\)](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dimecres-de-loctava-de-pasqua/)